

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Rézpántos kincs**

1. Az égeres oltalmában

Mirella

A szekér zökkenve érte el a túlsó part füves emelkedőjét. A hűvös víz még lágyan csöpögött a kerekek küllőiről, amint az égerfák sűrű árnyéka elnyelte őket a köves meder mentén. Mirella elengedte a szoknyája szegélyét, s egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében simította el a ruháját. A patak egyenletes csobogása és az erdei vadak neszezése végre megnyugtató csendet árasztott.

Csendes léptekkel odalépett a szekér hátsó részéhez, s lágyan bekopogott a dupla padlózat rejtett rekeszébe.

– Minden rendben odaát, kisvitéz? – kérdezte halk, gyengéd hangon.

A deszkák alól tompa, ám megkönnyebbült igen válaszolt. A megszeppent fiú épségben vészelt át a hirtelen menekülést és a rázós átkelést.

Borda szótlanul kémlelte a lombok közt átszűrődő fényt, miközben megnyugtatóan végigsimította a fáradt állatok nyakát. Bár Garai gőgös kopói mérföldekre jártak a hamis nyomokat követve, a környék még tartogathatott meglepetéseket. Mirella mosolyogva húzott elő a batyujából egy kis szárított gyümölcsöt és egy kulacs tiszta vizet, majd odaadta Bordanak.

– Mire a tisztartó úrfiak rájönnek, hogy csak a kormos levegőt kergetik, mi már a vásáros nép közé vegyülünk – jegyezte meg pikírt éllel a hangjában. – Ott aztán hiába keresnének rajtunk kénköves nyomokat.

Borda bólintott, s fellépett a bakra. A szekér lassan megindult a rejtett erdei csapáson, hogy a lombok oltalmi alatt megtegye az utolsó mérföldeket a biztonság felé.

2. Rézpántos kincs

Mirella

A dús fűzes sűrű árnyékában Borda végre megállította a fáradt állatokat. Feszülten leste a lombfüggönyön túli utat, kezét a szekéroidalon tartva, mialatt Mirella a kordé mögé lépett. Gyors, pattogós mozdulatokkal emelte fel a dupla padlózat rejtett ajtaját. A megtépázott ruhájú, még mindig megszeppent fiú óvatosan kászálódott ki a szűk, kormos rejtekből, s mélyen beszívta a fűzfák hűvös, simogató levegőjét.

- Na gyere, kisvitéz, átértünk - súgta Mirella, miközben guggolva megigazította a gyermek kócos haját. A félelem még ott bujkált benne, de a meleg kézszorítás érezhetően megnyugtatta.

A fiú reszkető ujjakkal benyúlt a fonott inge alá, s egy apró, finoman megmunkált, rézpántos fafiókot húzott elő. Óvatosan, mintha szentséget adna át, Mirella tenyerébe nyomta. A nő felpattintotta a faragott záróretészt: bódító, méregdrága keleti fűszer - ritka sáfrány és csípős fahéj - selymes, telt illata csapott fel a szekérből szálló por felett.

- A tisztartóé volt... de magának adom - suttogta a fiú halkan.

Borda szaggatottan felmordult, s feléjük intett. A távolban, a vásár felé vezető úton máris porfelhő kavargott a kalmárok kocsijai nyomában. Mirella pikírt mosollyal zárta vissza az értékes szelencét. Ebből a keleti kincsből olyan mesés árat sajtol majd ki a gőgös városi urakból, ami nemcsak a fiú új életére, de a közeledő tél éhes szájaira is bőséggel elég lesz. A kocka el volt vetve, már csak a vásári tömegbe kellett vegyülniük.